

MELANIE LANE

Neurotická alpaka, roztomilý pes,
potrhlá rebelka a uhlazený právník
po stopách ztraceného bratra

Láiska, CHAOS A ALPAKA



ROMÁN

 metafora

Přeložila Diana Rykrová



Chaotická, potetovaná Chess chce od života jedno jediné: zachraňovat zvířata a poskytnout jim nový domov ve své vlastní chovatelské stanici. Zrovna když její sen začne získávat reálnou podobu, zmizí její bratr Peter. To mu ale vůbec není podobné, protože Peter je – na rozdíl od Chess – miláček rodiny, který se má navíc za čtyři týdny ženit. Chess dlouho neváhá a vydává se ve své staré VW dodávce bratra hledat. Spolu s ní na cestu vyráží její pes Mango a Ross, alpaka s poruchou chování, která trpí strachem ze ztráty a odloučení a ráda vydává pronikavé výkřiky.

Jako by auto nebylo už tak dost plné, k pátrací skupině se připojuje ještě Matthew Brady, Peterův nejlepší kamarád, uhlazený právník, přednostně zaměřený na svou kariéru, který celý den nosí oblek a všechno ví nejlíp! Jestli s sebou ale Chess někoho nechce, pak je to on, protože je nejen jízlivý měšťák a pitomec, ale zároveň je součástí její minulosti, na kterou není zrovna dvakrát hrdá. Během pátrání po Peterovi se ti dva brzy mezi sebou začnou ostře špičkovat – ale taky to mezi nimi pořádně jiskří.

Netrvá dlouho a Chess si přestává být jistá: Chce Matta uškrtit, nebo by ho raději políbila? A jaký motiv měl k téhle cestě samotný Matt? Vážně jde o Petera, nebo se Chess snaží navést na falešnou stopu?

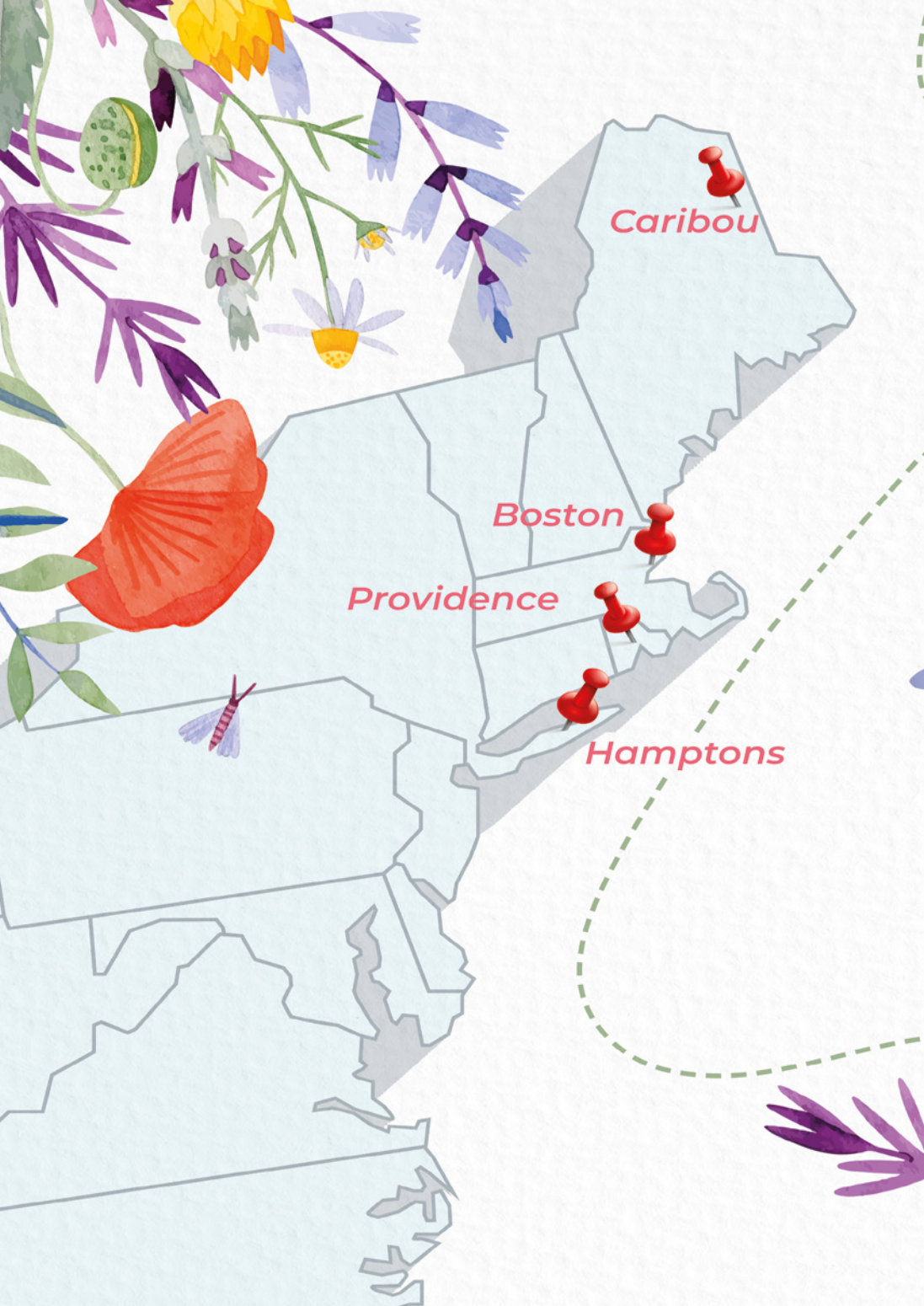
„Při čtení téhle knihy si ani neuvědomíte, jak čas letí, a najednou jste v polovině. Hlavní hrdinka je chaotická, trochu bláznivá a zatraceně sympatická.“

„Roadtrip, blízkost zvířat a láska k nim, alpaka, psi, to prostředí, interakce hlavních hrdinů a humorný a lehký styl psaní pro mě z této knihy udělaly vrcholný zážitek!“

— čtenářské ohlasy z [Goodreads.com](https://www.goodreads.com)



Liska,
CHAOS
A ALPAKA



Caribou

Boston

Providence

Hamptons



POJĎME
SE ZTRATIT!

MELANIE LANE

Láiska,
CHAOS
A ALPAKA

Přeložila Diana Rykrová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Láska, chaos a alpaka

Copyright © Melanie Lane. Running Wild – Liebe, Chaos und Alpaka.

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023 (Published with more;

»more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

Translation © Diana Rykrová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-883-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-882-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5322-0 (print)



Mamince

Dala jsi mi víc než jen lásku k tetování.

Jsi nejsilnější žena, kterou znám.

Děkuji ti za všechno. Z celého srdce.

S láskou

Mel

*Budeš-li milovat
hurikán
v mých očích,
zasloužíš si
vesmír
v mém srdci.*

Gemma Troy





Rapitola 1

Chess

„Mango! Ne!“ vykřikla jsem, ale už bylo pozdě.

Jakmile Mango zavětril vodu, byl veškerý jeho výcvik i šest měsíců školy pro psy ty tam. Prostě běžel tak rychle a tak daleko, aby se mohl s hlasitým šplouchnutím břicha o hladinu vrhnout do vody.

Evidentně mu ani trochu nevadilo, že konkrétně v tomto případě šlo spíše o smradlavou, slizkou louži. Mně to naopak vadilo velmi, protože jsem byla koneckonců tou, která ho bude muset večer za doprovodu hysterických scén a neutuchajícího kňučení zvedat do vany. Rybníky miloval, vanu nikoli.

„Pamatuj, nesnášíš koupání!“ hulákala jsem na něj, zatímco jsem rukou šátrala po vyzvánějícím mobilu.

S pohledem stále upřeným na Manga jsem odemkla tu ztracenou věc a hovor přijala.

„No?“

„Francesko?“

Kruci. V nitru jsem zaúpěla a napočítala do tří. „Teď není zrovna ta nejvhodnější chvíle, mami.“

Koutkem oka jsem zahlédla Manga, jak si prohlíží mobil u mého ucha, a vzpomněla jsem si na slova své kamarádky Niny, když viděla Manga poprvé: „Přísahám, Chess, tenhle pes je ve skutečnosti člověk uvězněnej v psím těle.“

Jakmile by zjistil, že už ho nehlídám, udělal by Mango určitě něco, co bych si pak vyžrala já. Takže jsem se pokradmu připlížila k jezírku a pohrozila mu zdviženým ukazováčkem.

Nastražil uši a můj přísný pohled mi lhostejně opětoval.

„Tak z toho nejvhodnější chvíli udělej, Francesko.“

„Mami, prosím tě, přestaň mi tak říkat, už tisíckrát jsem tě prosila, abys...“

„Tvůj bratr je pohřešovaný.“

„Počkat. *Cože?*“

„Tvůj bratr je pohřešovaný,“ zopakovala a tentokrát jsem znamenala lehké chvění v jejím hlase, „už pět dní.“

„Jak to myslíš, *pohřešovaný?*“ Musela jsem se přeslechnout.

„Francesko, myslím to tak, že o Peterovi už pět dní nikdo nic neslyšel.“ Ztěžka vydechla. „Je pohřešovaný.“

„Ale...“

„Fiona pláče u nás v obýváku, o Peterovi nic neví ani tvůj otec, ani Matthew.“

Copak se Peter s Mattem před dvěma dny nedomluvil, že půjdou nakupovat oblek? Matně jsem si vybavila několik týdnů starou zprávu z whatsappu. Koneckonců jeho svatba se Zlou čarodějnicí ze Západu se měla konat za čtyři týdny.

„A on není v kanceláři?“

„Už pět dní nebyl v kanceláři!“ Její hlas zněl stále pronikavěji.

To mě zarazilo a na chvíli jsem zapomněla na Manga, který se mezitím s chutí vyvážel v kalné bahnité vodě mělkého rybníka.

„A Matta nenapadlo, že by nám to měl říct?“

Matka zamlaskala jazykem. Jak já nesnášela, když tohle dělala. „Dobře víš, jak jsou oba zaneprázdnění, Francesko.“

Protože mají normální práci. Tak tak ta slova zadržela, ale věděla jsem jistě, že je měla na jazyku.

„Vezmu Manga domů a pak se u něj v kanceláři zastavím.“

Když uslyšela jméno mého psa, tiše si odfrkla. Mámě se Mango hnusil, a už jen proto jsem svého chaotického čtyřnohého přítele milovala ještě o něco víc.

„Nemyslíš, že tvůj bratr je důležitější než nějaký zaběhnutý...“

„Měj se, mami.“ Bez ohledu na její poslední slova jsem rozhovor ukončila. Ať už chtěla říct cokoli, stejně by to skončilo hádkou. A já měla v tuhle chvíli očividně důležitější problémy než nefunkční vztah s matkou.

Krátce jsem se poohlédla po Mangovi – pořád v rybníku – a vytočila Mattovo číslo. Matthew Brady, nejlepší kamarád a obchodní partner mého bratra.

Telefon začal vyzvánět a pak jsem uslyšela známý hluboký hlas s lehkým jižanským přízvukem, který se Matt vždycky snažil potlačit.

„Chess.“

„Matte.“

„Rád tě slyším. Proč voláš?“ Takže takhle to chtěl celé smést ze stolu? Ok.

„Nechtěl bys mi vysvětlit, proč mi právě hystericky volala moje matka, že se můj bratr už skoro týden pohřešuje?“

Matt si na druhém konci linky povzdechl. „Protože to tak je?“

„Co?“

„Už několik dní jsem o něm neslyšel. Minimálně pět,“ dodal, „možná i sedm. Nezvedá ani mobil.“

„Děláš si ze mě prdel!“

„Nedělám.“

„Byl jsi už u něj v bytě?“

Mango si vybral přesně ten moment, aby přiklusal a přímo vedle mě se otřepal.

„Mango!“ V zoufalství jsem se snažila uskočit. „Ty nevděčná potvoro!“

Na druhém konci linky panovalo hrobové ticho.

„Matte?“

Zdálo se mi, že slyším jeho tichý smích.

„Ano, Chess?“

„Mohl bys prosím ještě jednou zopakovat svá poslední slova?“

„Kdo je Mango?“ zeptal se a v jeho vlase byl patrný skutečný zájem.

„Můj pes.“

Shlédla jsem dolů na svého malého čtyřnohého kamaráda s velkýma modrýma očima a příliš odstávajícíma ušima. Mango na mě vrhl omluvný pohled. Pohled, který jsem mu rozhodně nevěřila. *Fajn pokus, kámo.*

Přesto jsem se na něj nedovedla zlobit dlouho.

„Panička tě miluje,“ zašeptala jsem a sklonila se, abych ho pohodladila po zablácené hlavě. „Stejně tě ale večer vykoupu.“

Znovu jsem se narovнала.

„Takže – Peter?“

Matt si povzdechl a v duchu jsem viděla, jak si rukou prohrábl své věčně rozčuchané pískově blond vlasy.

„Byl jsem v jeho bytě. Vypadá, jako by ho opustil, Chess.“

„Jak to myslíš?“

„Ať zmizel kamkoli, určitě měl naspěch. Všude je poházený oblečení, ve dřezu špinavý nádobí... jeden velký chaos. Vypadá to, jako by byl na útěku.“ To s tím útekem byl vtip. Přesto ve mně Mattova slova vyvolala jistý neklid. Peter nebyl někdo, kdo by jen tak zmizel.

To se mému vždy dokonalému, stylovému bratrovi ani trochu nepodobalo. Již skutečně lehce znepokojená jsem naznačila Mangovi, aby běžel k autu.

„Stavím se.“

„Chess, ne...“

„Brzy na viděnou, Matte.“

A tím se Matt oficiálně stal již druhým člověkem, se kterým jsem dnes uprostřed slova přerušila hovor. Ale budiž. S Matthewem Bradym už se nějak vypořádám. On byl tím menším zlem. Zato moje matka...

Otevřela jsem zadní dveře své staré dodávky značky Volkswagen a zašátrala po ručníku, abych Manga aspoň trochu očistila, než roznese bláto po celém interiéru a zanechá stopy i na dvou starých kožených sedadlech mého mini busu. V případě Shermana – tak jsem autobus pokřtila – jsem měla opravdu šťastnou ruku. Jeden z Nininých přátel ho našel na vrakovišti. Moje nejlepší kamarádka mě o tom okamžitě informovala a jen o pár hodin později jsem se stala hrdou majitelkou vozu, na první pohled zcela jasně určeného k nekompromisní demolici.

„Panička tě má ráda,“ zopakovala jsem tiše a otřela mu břicho do sucha. Jak jsem ho milovala! Od chvíle, kdy jsem Manga před třemi lety zachránila, stali jsme se nerozlučnou dvojkou. K velké nelibosti mých rodičů. Ostatně spousta věcí v mém životě byla k jejich nelibosti. Včetně mě samotné.

Naše představy o tom, jaký život bych měla vést, se už dlouho rozcházeły.

K šestnáctým narozeninám mi dali zákoník. K osmnáctým svetr s logem Harvardu a ve dvaceti, kdy už jsem definitivně pohřbila všechny jejich sny, mi matka sdělila, že „si přeje, abych si konečně přestala hrát se psy a začala se svým životem dělat něco smysuplného“.

Takže zhruba tolik k tématu podpory v domě Archer-Bishopových.

Rodiče ze mě chtěli udělat právníčku. Stejně jako byli táta a Peter. Když to nevyšlo a já se rozhodla pro psychologii, chytla matka druhou mizu. Sama psycholožka – přesněji řečeno manželská poradkyně – toužila, abych nastoupila do její praxe. Během studia jsem však rychle pochopila, že mám raději zvířata než lidi. Takže jsem ve druhém semestru změnila obor a přešla na psychologii zvířat. Konkrétněji řečeno chování a chov zvířat. Brownova univerzita nabízela spoustu skvělých online kurzů. Psychologie i nadále zůstávala součástí mého studia, a to v rámci kurzů jako: Úvod do psychologie člověka, Základy psychologie nebo Abnormální psychologie. Já osobně jsem ovšem jednoznačně kladla největší důraz a vkládala nejvíc vášně do psychologie zvířat. Od té doby jsem byla největším zklamáním, jaké kdy naše rodina zažila.

Když k tomu připočteme má četná tetování, můj – budeme-li brát v potaz slova matky – příliš svobodomyšlný styl oblékání a skutečnost, že jsem se ani nedotkla svého svěřeneckého fondu, muselo zkrátka tu a tam padnout slovo ostuda. Byla *ostuda*, že jsem takhle promarnila studium. Byla *ostuda*, že jsem se nakonec přece jen nestala právníčkou. Byla *ostuda*, že už jsem nebyla tolik jako Peter.

Doba, kdy mi podobné výroky ubližovaly, byla ale dávno pryč.

Ve dvaceti jsem se odstěhovala a začala si hledat práci na částečný úvazek. Tak jsem se dokázala uživit sama a nebyla jsem závislá na penězích rodičů. Penězích, které pro mě stejně nikdy nic neznamenaly. K jednadvacátým narozeninám jsem dostala malé dědictví po babičce Marianne. Abych se udržela nad vodou, stálo v závěti. Zatímco moji rodiče, jejichž vztah s babičkou Mari byl pod bodem mrazu, vyšli naprázdno, já a Peter jsme každý zdělili další svěřenecký fond. Zpočátku jsem se necítila úplně dobře, když jsem věděla, že někde v bance leží malé jmění, se kterým

ovšem budu moci disponovat, až mi bude třicet a až budu „z nejhoršího venku a budu vědět, co od života chci“. Ale babička Mari znala mě i můj sen a já jí byla vděčná za duševní a nyní i finanční podporu, kterou mi poskytla i po své smrti. Bože, jak se mi po ní stýskalo! Ona jediná mi rozuměla. Ona a Peter. Ale s Peterem... náš vztah se v posledních letech dost zkomplikoval.

On byl špičkový právník z Bostonu, vždycky v předjížděcím pruhu. A já? Nepotřebovala jsem značkové tašky ani drahá auta. Jediné, na co bych použila peníze našich rodičů, by bylo splnění mého snu – snu o vlastní chovatelské stanici.

Platící hosté by penzion udržovali v chodu a já bych se tak mohla starat o opravdu těžké případy: Zvířata, která už nikdo nechtěl, nebo taková, která byla traumatizovaná a obtížně umísitelná. Ošetřila bych je a opečovala a pak bych jim našla nějaký pěkný domov. Jenže rodiče mi peníze odmítli dát.

Jestli budeš mít tenhle bláznivý nápad i v pětadvaceti, pak jsou peníze tvoje.

V téhle fázi rozhovoru jsem se mámě vysmála do obličeje a odešla. Nepotřebovala jsem její peníze. Dokážu to sobě i jim a babička Mari bude hrdá na to, že se mi podaří splnit si sen i bez její pomoci. Nebála jsem se tvrdé práce a v tom, co jsem dělala, jsem byla dobrá. Opravdu dobrá. Hlídáním psů to všechno začalo a pak jsem náhodou narazila na veterinární ordinaci doktora Chena.

Starý muž s kulatým, laskavým obličejem si okamžitě všiml, že mám ke zvířatům pozoruhodný vztah. Poznal můj talent, když jsme k němu s Ninou přivedly vyděšeného toulavého psa v hodně špatném stavu. Tři asistentky, včetně doktora Chena, se snažily psa uklidnit, ale podařilo se to jen mně. Mluvila jsem k němu, vyprávěla mu o sobě a o svém studiu a pomalu jsem se k němu přibližovala, až mi dovolil, abych se ho dotkla a pohládila ho. A potom se

pejsek nechal vyšetřit. Dokonce se podvolil i injekci a celou dobu upíral své velké hnědé oči na mě. Od té doby jsem se stala tajnou zbraní doktora Chena. Kdykoli měl obtížný případ, na kterém se zasekl, zavolal mi. A doporučoval mě ostatním. Práce v ordinacích mě bavila a byla lukrativní. Manga jsem už několikrát vzala do ordinací s sebou a můj čilý čtyřnohý přítel tak mohl podrobit svůj výcvik na terapeutického psa praktické zkoušce. Většinou zvířat pomáhalo, když bylo v místnosti další, zcela klidné zvíře, ze kterého nevyzařoval absolutně žádný stres. Uvolnilo je to a mně to usnadnilo práci. Kombinace psího babysittingu a práce v ordinaci se zasloužila o to, že jsem si vydělala peníze – a to celkem slušné – a zároveň získávala cenné zkušenosti pro své vlastní plány. Kromě toho jsem byla celý den se zvířaty, obklopená zvířaty... co víc si přát? Já jsem si tedy nic lepšího představit nedokázala. Zvířata mě milovala a já milovala je.

A právě taková láska nás s Mangem svedla dohromady. Kruť lidé přivázali štěně řetězem ke stromu u dálničního odpočívadla a nechali ho tam. Našla jsem ho tam v lijáku, kňučící a špinavé, a vzala ten malý, třesoucí se uzlíček k sobě. Vlastně jsem ho měla odnést do útulku, ale Mangovy velké, nezvykle modré oči mě od toho odradily. Byla to láska na první pohled. Samozřejmě jsme si s Mangem museli na novou situaci nejdříve zvyknout, vždyť jsem byla koneckonců studentka a měla dvě práce na částečný úvazek, ale Mango byl prostě úžasný. Bez problémů se přizpůsobil mému rytmu a směl mě doprovázet do jednoho z mých dvou zaměstnání. Dokonce se mnou mohl dvakrát týdně chodit na přednášky, protože moje přednášející byla naprostý poklad. Když jsem se studiem skončila, proměnily jsme s Ninou náš studentsko-profesorský vztah ve skutečné přátelství. Byla jen o necelých jedenáct let starší než já a v posledních letech se stala jednou z mých nejbližších kamarádek.

Teď se blížily mé pětadvacáté narozeniny – a já jsem stále nechtěla peníze rodičů. Před několika měsíci jsem ukončila studium a odstěhovala se z kolejí. Díky příspěvku babičky Mari a svým vlastním úsporám jsem si mohla dovolit nejen studium a Shermana, ale taky starý dům, který potřeboval rekonstrukci, v jedné z klidnějších čtvrtí Providence. V té době už mi peníze vcelku docházely a já musela pracovat hodně hodin přesčas, ale jako vždy, když jsem pomyslela na chvíli, kdy mi budou předávat klíče, jsem pocítila hrdost. A čiré štěstí. Zvenku dům možná nevypadal nijak zvlášť úchvatně, ale byl dokonalý. Nina a několik mých bývalých spolužáků mi v prvních týdnech hodně pomohli. Vláčeli, opravovali a drhli. Dům měl celkem šest místností a dominoval mu obrovský obývací pokoj s krbem. Kuchyň byla malá, ale to mi nevadilo. Skutečným důvodem mé spontánní koupě totiž byla zahrada, která k domu náležela.

Dost místa pro tlupu zvířat.

Takže nejenže se mi podařilo proměnit dvě místnosti v přízemí v improvizovanou ordinaci, ale ještě navíc jsem zahradu přeměnila v jakousi obrovskou luxusní boudu s výběhem. Peter, který mi sice nerozuměl, ale vždycky mě podporoval, mi daroval patery zbrusu nové dřevěné psí boudy, které stály úhledně seřazené po levé straně vysokého plotu.

Dům zvenčí doposud vypadal dost neupraveně a celkem zchátrale, ale věděla jsem, že s trochou času a lásky ho proměním v nádhernou oázu pro všechny možné druhy zvířat. Penzion a ordinace v jednom – to byl odjakživa můj sen. A dokud jsem si tenhle sen nemohla plnit na plný úvazek, dál jsem si přivydělávala hlídáním psů a pomáhala místním veterinářům s těmi obtížnějšími případy.

Cesta domů z psího parku trvala jen několik minut. Pustila jsem Manga na zahradu a zamkla za ním branku.

„Panička teď vyrazí na chvíli do kanceláře strýčka Petera, zlatíčko. Ale hned se zase vrátí!“

Se šťekotem se otočil a vyválel se v ještě vlhkém zeleném trávniku. Byla jsem propuštěna.

Zavrtěla jsem hlavou, zapadla zpátky za volant dodávky a sáhla po mobilním telefonu. Poslední zpráva od Petera byla stará víc než týden.

Jsi opravdu úžasná sestra.

Ani jsem mu neodpověděla. Ale měla jsem toho tolik, veškerá práce kolem domu a se zvířaty, že kolem mě předchozí týden profrčel jako nákladní vlak. Kromě toho se blížila Peterova svatba a s tou jsem rozhodně nechtěla mít nic společného.

Od té doby, co stanovili datum té zatracené svatby, jsme si s Peterem byli čím dál cizejší. Kvůli jeho studiu a práci v Bostonu už dřív nastaly fáze, kdy jsme si méně psali nebo telefonovali. Od doby Fiony ovšem... Ta ženská se mezi nás postavila jako nepřekonatelná zeď. Ale zamyslela jsem se vůbec někdy nad tím, jestli ji Peter opravdu miloval? Jestli byl šťastný? Vlastně ani ne. Byla jsem příliš zaneprázdněná tím, že jsem ji nenáviděla a vymýšlela pro ni ošklivé přezdívky. Jestli můj bratr utekl, aby se vyhnul svatbě a povinnostem, pak jsem to opravdu chtěla vědět. *Musela* jsem to vědět! A chtěla jsem tu být pro něj, být mu nablízku a pomoci mu. Stejně jako on tu byl vždycky pro mě. Protože jedno bylo jisté: Až se vrátí, strhne se uragán a naši rodiče mu spolu s Fionou připraví peklo na zemi. Fiona už byla jednou vzteky bez sebe, když kvůli mně Peter vloni zmeškal jednu z jejích superdůležitých, superelitních večeří v Country klubu, protože mi pomáhal s rekonstrukcí domu a zapomněl na čas. Přičemž Peterova pomoc spočívala v pití piva a placení dělníkům. Byl to jeden z mála večerů, kdy jsme spolu seděli a povídali si jako dřív. Raději jsem ani nemyslela na to, co by se stalo, kdyby Peter tuhle svatbu jakkoli ohrozil.

Fionu by nic nezastavilo, tím jsem si byla jistá. Pokusila jsem se mu zavolat, ale rovnou mě to přeměrovalo do hlasové schránky. Hodila jsem tedy mobil na sedadlo spolujezdce a nastartovala.

Peterova kancelář se nacházela na horním konci slavné ulice Benefit street v Providence, asi třicet minut ode mě. Nádherně zrekonstruované, nenápadné a elegantní domy z federální éry k mému bratrovi dokonale sedly. A očividně i k Mattovi. Už jsem tušila, proč mě tam Matt nechce. Když jsem naposledy přišla do jejich kanceláře, krátce poté, co otevřeli, pohádala jsem se tam s jednou z Mattových klientek, protože mě považovala za *lehkou děvku*.

Zatracení snobové. Stačilo pár tetování, červená rtěnka a minisukně – a rázem vás degradují na rohožku, o kterou by si ani neotřeli boty. Peterovi klienti byli pochopitelně stejně hrozní jako naši rodiče. Samotné urážení mi nevadilo. Bylo mi jedno, co si o mně myslí ostatní. Když jsem ale přímo slyšela, že mluví o mně, tak to prrrr... v takovém případě jsem mohla i já přispět svým dílem do diskuze.

Rychlým pohledem do zpětného zrcátka jsem zkontrolovala svůj make-up. Rtěnka a oční linky z dnešního rána byly stále na svém místě a tmavé vlnité vlasy ani nevypadaly příliš rozcuchaně. Ironií osudu jsem na sobě měla právě tu džínovou minisukni, kvůli které jsem se tu před téměř rokem dostala do problémů. Tak byla prostě krátká, no a co? Každý, koho můj vzhled jakkoli pohoršoval, mohl jednoduše odvrátit zrak. Spolu s černobílým pruhovaným tričkem, které díky tříčtvrtečním rukávům zakrývalo většinu tetování, jsem dle svých vlastních měřítek vypadala skoro jako hodná holka. Moje vášeň pro tenhle druh umění na těle se započala před více než osmi lety.

Můj tehdejší přítel si nechal dělat tetování a já ho ve svém „cool“ módu samozřejmě doprovodila. Tatér se na mě podíval, chvíli si

mě s nevyslovenou výzvou v očích prohlížel a pak se zeptal, jestli se chci *jen dívat*. Ten večer jsem se vrátila domů s malým srdíčkem na levém zápěstí. Rodiče šleli, já to zbožňovala. Zbožňovala jsem srdíčko samotné, i když jsme se s Donnym o něco později rozešli, ale taky samotný akt tetování. Jehly, ten zvuk a taky bolest. Možná to zní bláznivě – určité to tak znělo každému, kdo tetování nemá –, ale to, že jsem si tenhle druh umění na vlastním těle a sebevyjádření vybrala sama, pro mě znamenalo hodně. Každé jednotlivé tetování pod mou kůží po zbytek života. Tak jsem se rozhodla já. Já sama a nikdo jiný.

Zaparkovala jsem dodávku na příjezdové cestě k pěkné městské vile a vystoupila jsem.

Na obyčejné bílé ceduli bylo zlatým písmem napsáno: *Archer-Bishop & Brady – právní poradna*. Cedula samozřejmě do této prestižní čtvrti v Providence dokonale zapadala. Město v sobě ukrývalo plno historie a památek, ale bylo také výstřední, živé a velmi charakterní. Jako doma se tu tedy necítili jen právníci jako Peter nebo Matt, ale i o něco exotičtější jedinci, tedy například já. A právě proto jsem si Providence zamilovala. Ačkoli se tohle město někdy mohlo jevit jako historické a snobské, mělo svoje jedinečné kouzlo. Byla tu pozoruhodná gastronomická scéna, nekonečné množství starožitnictví, fantastická muzea, a když jste chtěli, mohli jste se dokonce projet benátskou gondolou.

Bez klepání jsem otevřela dveře a vstoupila do bratrovy kanceláře. Sandra, Peterova a Mattova sekretářka, seděla u masivního dřevěného stolu v koloniálním stylu a udiveně ke mně vzhlédla.

„Chessie?“

Sandra, již bylo kolem padesáti, byla vůči mně zpočátku rovněž skeptická. Postupem času se mi však podařilo získat ji na svou stranu. Netrvalo dlouho a i Sandra si osvojila přezdívku, kterou mi Peter vymyslel.

„Ahoj, Sandro,“ pozdravila jsem ji, „přišla jsem za Mattem.“

Prohlídla si můj dnešní outfit a sundala si z nosu úzké brýle. Brýle, které mi vždycky připomínaly Ritu Holoubkovou z *Harryho Pottera*. Bohužel Peterovi to přirovnání tehdy nepřípadalo tak vtipné jako mně.

„Není tady,“ pokusila se mě s nevelkým úspěchem přesvědčit.

„Vím, že tam je.“

Bez dalších řečí jsem se kolem ní protlačila. „Pustím se dovnitř sama, děkuji!“

„Ale...“

Než stačila znovu zaprotestovat, sáhla jsem po klice a otevřela moderní dveře z matného skla vedoucí do Mattovy kanceláře.

Rychle jsem za sebou zabouchla a otočila se. A tam seděl on. Matthew Brady, nejlepší z ročníku na Harvardu, hvězdný právník a nejlepší přítel mého nedávno ztraceného bratra.

„Chess,“ pozdravil mě a zvedl se z těžkého koženého křesla.

Vypadá úplně stejně jako před rokem.

Samozřejmě že vypadal úplně stejně jako před rokem. Co jsem čekala? Od chvíle, kdy jsem Matta viděla naposledy, uběhlo celých dvanáct měsíců. Ačkoli jsme oba bydleli ve stejném městě a on spolupracoval s Peterem, úspěšně se mi dařilo se mu vyhýbat.

Ne že by se mě on snad snažil potkat, napsat mi nebo zavolat.

„Nazdar, Matte.“

„Co tady děláš?“

Pohledem jsem si muže před sebou změřila a přistoupila blíž. Matthew Brady byl ten typ chlapa, kterého nenávidíte, protože ho milujete. Teda, ne *milujete*-milujete, samozřejmě, ale prostě byl jedním z těch mužů, kteří jsou až směšně přitažliví. Se svými pískově blond vlasy, zelenýma očima a dolíčkem, který se mu vytvořil ve tváři, když se usmál, přitahoval Matt spoustu pozornosti. Když se k tomu všemu připočetla ještě vysoká atletická postava

a značkový oblek, chaos v duši byl nevyhnutelný. Jako náctiletá jsem byla do Matta beznadějně zamilovaná a jemu i Peterovi jsem neustále lezla na nervy. Matt se s mým bratrem seznámil rok předtím, než spolu nastoupili na Harvard. Ve svých sladkých čtrnácti jsem byla Mattem, který byl o pět let starší než já, naprosto okouzlená. Neustále mi tehdy říkali *naš malý stín*. Naštěstí jsem od takového chování rychle upustila. Teď už jsem ovšem nebyla náctiletá a rozhodně jsem už do Matthewa Bradyho nebyla zamilovaná. Teď šlo o Petera a o nic jiného.

Matt mě pořád pozoroval.

Přešla jsem rovnou k věci. „Ty víš, kde je, že jo?“

„Taky tě rád vidím.“

V telefonu to znělo jinak.

„Víš to, že jo?“

Matt sraštil čelo. „Přísahám, že nevím.“

„Seš právník,“ opáčila jsem nevzrušeně. „Každý druhý slovo, který vypustíš z pusy, je lež.“

„Pročpak tak zahořkle, Francesco?“

„Pročpak tak arogantně, *Matthewe*?“

A přesně tohle byl důvod, proč jsem do jejich kanceláře chodila tak málo. Ta chemie mezi mnou a Mattem byla prostě... nesprávná. Explosivní. Dřív jsme byli přátelé, ale to bylo před mnoha lety. Napjatě vydechl a sesunul se zpátky do křesla.

„Vážně nevím, kde je.“

„Takže mi chceš namluvit, že jen tak zmizel?“

Matt pokrčil svá široká ramena, oblečená do italské bavlny.

„Slyšel jsem o něm zhruba tolik, co ty.“

Ozubená kolečka v mé hlavě začala drnčet. „Na jakých případech teď děláte? Je možný, že ho někdo unesl?“

„Unesl?“ Matt se rozesmál. „Proboha, Chess, i přesto, že si to o nás zřejmě myslíš, fakt nepracujeme pro mafii.“

„Ale pracujete pro velký korporáty.“ A pro mě to znamenalo v podstatě totéž.

„Už zase s tím začínáš?“ zeptal se a zkrřížil ruce na prsou.

Aha, takže já jsem s tím znovu začínala! Jenže já měla důležitější věci na práci než Mattovi znovu přitápět pod kotlem. Přesto jsem jemu i Peterovi pořád zablábala, že zastupují společnost, která veřejně propaguje testování na zvířatech.

„Jsem tady, abych našla Petera, ne abych se s tebou hádala!“

„A jak přesně to má fungovat?“

Zhluboka se nadechni, Chess. Nádech a výdech.

„Tvrdil jsi, že jeho byt vypadá zdemolovaně.“

„Ne.“ Znovu sraštil čelo. „Řekl jsem, že vypadá, jako by ho hodně rychle opustil. To je zásadní rozdíl.“

„Přisaháš, že nevíš, kde je můj bratr?“

Mattův zamračený výraz se rozplynul v éteru a podíval se na mě stejně vážně jako já na něj. „Nemám tušení.“

„Já Petera najdu,“ oznámila jsem pevně rozhodnutá.

„Nech to být, Chess. On se zase objeví. A určitě ho neunesla mafie nebo některý z našich klientů.“

Tomu věřil *on*.

„On ale není někdo, kdo by jen tak zmizel, Matte. Není mu to vůbec podobný. Bylo by přece normální, aby o tom řekl aspoň tobě nebo minimálně své snoubence. A co ten jeho byt.... Nepřipadá ti to celý divný?“

„Ne.“

„Možná, že se pokusil pláchnout před Fionou a tou abstruzní svatbou?“ spekulovala jsem nahlas.

Nebylo tajemstvím, že jsme s Fionou nebyly zrovna nejlepší kámošky.

Posadila jsem se na okraj stolu. Moje už sama o sobě krátká sukně mi přitom trochu vyjela nahoru.

Mattovy oči krátce sklouzly k mým holým nohám a zacukaly mu koutky úst.

„Abstruzní?“

„Ach, promiň! Měla bych používat jednodušší slova?“

Znovu se postavil a zlostně se na mě zadíval. Očividně mu právě došla trpělivost. Trvalo to skoro deset minut.

„Taky mám pro tebe jedno slovo, Chess.“ Ukázal směrem ke dveřím. „Ven.“

„No tak, Matte. Řekni mi, co víš.“

Matt si povzdechl.

Já zhluboka dýchala.

„Nemám tušení, kde tvůj bratr je.“

Potlačila jsem prvotní impuls a spolkla urážku, kterou jsem měla na jazyku.

„Najdu ho i bez tebe.“ Co nejelegantněji jsem seskočila z Mattova stolu a otočila se. „Však uvidíš...“

„Chess,“ zareagoval Matt a chytl mě za zápěstí. Celou paží mi projelo mravenčení a mé tělo se instinktivně napjalo. „Peter určitě nemá potíže. Tvůj bratr v posledních měsících nedělal nic jiného, než pracoval. Možná si prostě jen potřebuje odpočinout.“ Podívala jsem se na Mattovu ruku a on mě okamžitě pustil. „Chess, vždyť ho znáš. Dej mu čas a on se zase objeví. Myslím to vážně.“

To bylo evidentní a donutilo mě to zpozornět. Nechtěl snad Matt, abych se vydala Petera hledat? A proč byl sakra tak v klidu, když už i moje matka vyšilovala a pomalu spřádala plány na jeho záchranu?

Určitě ale nevíš, kde je, co, kámo?

Takže on to myslel vážně? „Já to taky myslím vážně,“ zamumlala jsem v duchu a opustila Mattovu kancelář, aniž bych se znovu ohlížela. Sandra na mě vrhla zvědavý pohled. Zřejmě mi už odпустила, že jsem se předtím ignorantsky protáhla kolem ní.

„Měj se, Sandro.“

„Už odcházíš, drahoušku?“

Čelo se jí sraštilo. Sundala si z nosu brýle s červenými obroučkami a složila ruce na stůl před sebou.

„Opravdu neví, kde Peter je?“

Zavrtěla hlavou. „Neslyšeli jsme o něm už víc než týden.“

A znovu jsem se sama sebe zeptala: Jak to, že se to ke mně sakra nedostalo dřív?

„Dobře.“ Pokývla jsem na ni. „Díky, Sandro. Musím už jít.“

„Pacient?“

„Dalo by se to tak říct.“ Mile jsem se na bratrovu sekretářku zazubila.

„Dneska si jednu vyzvednout jednu alpaku.“ No, vlastně to byly dvě alpaky, ale alpaka holka měla infekci v levé pacce a už tři dny se léčila u doktora Chena. Bude trvat ještě dobré dva týdny, než si ji budu moct odvézt. Teď ještě bude muset zůstat na zahradě kolegy doktora Chena, který se specializuje na hospodářská zvířata, aby byla pod dohledem. Jakmile se uzdraví, popadnu Shermana a pojedou si pro ni.

„Alpaku?“

Sandra překvapením vykulila oči. „To jsou ty velký chlupatý zvířata z Peru?“

„Ne, to jsou lamy. Alpaky jsou mnohem menší a jemnější.“ Zamrkala jsem na ni. „S Peru jsi to ale trefila správně.“ Obě plemena skutečně pocházejí z jihoamerických And.

„Tak to je, ehm, krásné, drahoušku.“

Zazubila jsem se ještě víc. Už jsem přestala očekávat, že mi lidé budou rozumět, ale na rozdíl od matky se Sandra aspoň snažila ze sebe vydolovat pár hezkých slov. Rozloučila jsem se s ní a nastoupila do dodávky. Sherman měl to nejlepší definitivně za sebou, ale byl jen a jen můj. A poskytoval mi dostatek místa pro

půlku zoologické zahrady. Krátce poté, co jsme ho zachránili před jistojistým sešrotováním, mi Nina a několik jejích přátel pomohli dát dodávku znovu do pořádku. Dva chlapíci z AZZ – Anonymních záchranářů zvířat, jak jsem jim vždycky říkala – odstranili zadní sedadla, namontovali nové brzdy a šroubovali na Shermanovi tak dlouho, dokud nebyl opět způsobilý k jízdě. Od té doby jsem byla nejen mobilní, moje dodávka navíc poskytovala spoustu místa i pro zvířata. Starý VW byl model typu 20. Zpočátku mě velikost autobusu celkem děsila, ale pak jsme si na sebe zvykli a teď už jsem Shermana řídila jako profík. Skutečnost, že jsem se svými metr sedmdesáti v uzavřeném prostoru mohla stát takřka vzpřímeně, jsem vnímala jako praktickou výhodu. Své útočiště tam našlo celé zoo. Nastartovala jsem motor. Nejdřív si vyzvednu alpaku, pak se vydám hledat bratra. Jediné, co jsem potřebovala, byl plán.

Kapitola 2

Chess

Následující půlhodinu jsem bezcílně kroužila kolem advokátní kanceláře, až jsem to nakonec vzdala a odbočila vpravo. Přestože bych to nikdy nevyslovila nahlas, vidět znovu Matthewa Bradyho mě znervóznilo. On celý mě znervózňoval, ale raději bych si lehla do smradlavého rybníku s Mangem, než abych to přiznala. Mattovo ego už bylo tak jako tak dostatečně velké. Nepotřebovala jsem přilévat olej do ohně. Podle toho, co se ke mně dostalo, byli jak můj bratr, tak Matt v posledních letech vyloženě dětmi štěstěny. Dokud ovšem Peter nepotkal svou ledovou královnu.

Zatímco jsem pozorovala běžkyni, která přebíhala ulici přede mnou, začal mi v rytmu staccata vibrovat telefon.

Nina

Už ho vyzvedáváš?

Nemůžu se dočkat!

Já

Zavolám ti hned, jak dorazíme domů.

Pokud na světě existoval někdo, kdo byl větší blázen do zvířat než já, pak to byla Nina Millerová. Má exprofesorka a kamarádka měla sama dva psy. Odin a Baxter byli ďábelští filištíni. Pokaždé, když se střetli s Mangem, nastal naprostý chaos. A já to milovala!

Na rozdíl ode mě však Nina bydlela v třípokojovém bytě, a v otázce přijímání nových zvířat proto byla trochu umírněnější. Jednou to zkusila se dvěma koťátky, ale Odin i Baxter nové přírůstky nepřijali zrovna nejochotněji.

Takže teď obě kočky bydlely se mnou. Ačkoli Mango občas dokázal být dost divoký, byl to hodný pes. Nekomplikovaný. Mému poněkud neortodoxnímu životnímu stylu se bez problému přizpůsobil. Ani vteřinu jsem tedy nepochybovala o tom, že by obě alpaky do naší malé zvířecí rodiny nepřijal stejně srdečně. Zejména alpaku kluka, který se od alpaky holky ve svém poněkud nešťastném životě ještě nikdy neodloučil. Doktor Chen bohužel nemohl vyloučit, že je infekce nakažlivá, takže usoudil, že bude nejlepší držet obě alpaky nějakou dobu od sebe.

Zadívala jsem se na tenké zlaté hodinky na svém zápěstí. Tenhle vzácný kousek, který ostře kontrastoval s mým kompletně potetovaným předloktím, patřil babičce Mari. Marianne Archerová byla neobyčejně silná žena a já ji zbožňovala. Úzké, diamanty poseté ručičky mi prozradily, že je těsně před jednou. Zbývala hodina. Dost času na to, abych ještě stihla nakoupit seno a zeleninu.

Nina a AZZ mě předem informovali o tom, na co si mám dát pozor. Alpaky byly vegetariáni, dokonce vegani, a jedly jen seno, trávu a pár druhů zeleniny. Ovoce bylo přísně zakázáno a tahle zvířata potřebovala dostatek pohybu na čerstvém vzduchu. Navíc

šlo o zvířata, která byla zvyklá žít ve skupinách, takže v izolaci by rychle zhynula mučivou smrtí. V tom případě dobře, že v našem domě budou cokoli, jen ne sami. O to už se Mango, kočky a čtyři slepice na zahradě – po noční záchranné akci jsem si je prostě musela nechat u sebe – jistě postarají. O sekání trávníku jsem si odteď už nejspíš nemusela dělat starosti. Mimoto jsem se dočetla, že tahle malá zvířátka, která pocházejí z velbloudů, jsou mírná a empatická. Dokonale tak zapadala do mého plánu, že budou vhodnou terapeutickou podporou pro ostatní zvířata.

Co by se asi tak se dvěma alpakami na zahradě mohlo pokazit?

O dvě hodiny později jsem znala odpověď: Mnoho. *Všechno.*

Nervy jsem měla napjaté od chvíle, kdy jsem alpaku nejprve s velkým úsilím naložila do dodávky (takzvaný majitel cirkusu se na mě jen pohrdavě podíval a se slovy „Teď je to váš problém“ se otočil a odešel) a poté přepravila na zahradu. Nina a její přátelé mi totiž zapomněli říct jednu drobnou, zanedbatelnou maličkost... Alpaky vydávají ohlušující, pronikavé výkřiky, pokud jsou vyděšené nebo ve stresu. A zvíře v mé zahradě bylo zjevně jednoznačně ve stresu. Mango, kočky a slepice se už dostaly do bezpečí, zatímco já jsem se více než hodinu snažila Rosse uklidnit. Ross a Rachel. Takhle jsem je pokřtila. Podle mého oblíbeného seriálu. Radost z originálních jmen však netrvala dlouho. Můj alpakový kluk stál poněkud strnule na zahradě a vydával jeden pronikavý výkřik za druhým. Jestli v tom bude pokračovat, nepotrvá dlouho a přijdou si stěžovat sousedi.

„Ššššš,“ pokoušela jsem se ho znovu utišit. „Teď už jsi v bezpečí. Patříš teď k nám do rodiny.“ Pomalu jsem se k němu přiblížila a alpaka na mě vyděšeně vytřeštila oči.

„Nic ti neudělám. Nikdy.“

Alpaka otevřela tlamu k dalšímu výkřiku a já využila okamžiku a vyrazila vpřed. Bleskurychle, ale jemně jsem mu položila obě

ruce na hebký krk a stiskla dobře ukrytý akupresurní bod pod uchem.

„Šššš, Rossi,“ šeptala jsem na něj uklidňujícím tónem. „Teď už jsi v bezpečí.“

Zvíře velmi pomalu otočilo hlavu a svýma velkýma hnědýma očima na mě upřeně zíralo.

„V žádném případě tě nemůžu nechat samotnýho,“ zašeptala jsem a znovu a znovu hladila Rossovu hebkou bílou srst. Zvíře tiše zasténalo. Proboha, jak mizerný život ty dvě alpaky doteď prožívaly! Namačkané v malé boudě, denně na nich jezdily desítky dětí, a ještě navíc byly podvyživené. „Nenechám tě samotného,“ opakovala jsem tiše. Zároveň jsem se ovšem chtěla co nejrychleji dostat k rodičům, abych se dozvěděla víc o celé té záležitosti s Peterem. Můj mobil, který visel na neonově zbarvené šňůrce v pouzdře na krku, zrovna začal zvonit. Rossovi se šokem rozšířily zorničky a s výkřikem sebou trhl. Výborně. Veškerý pokrok byl v háji. V setině vteřiny ho zničilo zazvonění mobilu. S povzdechem jsem hovor přijala.

„Ahoj, Nino.“

„Tak jak to jde?“ zeptala se vzrušením bez sebe.

„Příšerně.“

„Jak to?“ Zněla skutečně překvapeně.

„No, ta alpaka, je... Chudák je celá úplně hotová.“

Stejně jako já.

„Rachel se u doktora Chena daří báječně,“ pokračovala jsem, „ale Ross...“ Pokrčila jsem rameny. I když mě Nina nemohla vidět.

„Tys je pojmenovala Ross a Rachel?“ Nina se zakuckala smíchy. „Tak to je pecka, Chess.“

„Jo, no.“ Po tváři se mi rozlil slabý úsměv. Pak jsem si ale vzpomněla na svou současnou situaci.

„Nino, Peter je nezvěstný.“ Stručně jsem vylíčila situaci a moje kamarádka byla stejně šokovaná jako já.

„A co teď budeš dělat?“

„Nemám tušení,“ přiznala jsem. „Potřebuju víc informací, ale to znamená, že musím navštívit rodiče, takže sháním někoho, kdo se postará o zvířata.“

Neváhala ani vteřinu, a právě proto jsem ji milovala. „Můžeš se na mě spolehnout.“

„Děkuju, Nino.“

„Ale co Ross?“ zeptala se. „Učím dneska další dva kurzy, Chess, a navíc musím opravit obrovskou hromadu prací o *výuce a učení v sociotechnických systémech*.“ Tiše si povzddechla. „I když bych se o něj ráda postarala, vážně nemůžu.“ Jako by alpaka mou přítelkyni slyšela, zvedla hlavu a upřeně na mě zírala. V duchu jsem zaklela a na chvíli zavřela oči.

„Vezmu je s Mangem s sebou.“

„Seš si jistá, že je to dobrý nápad, Chess?“

„Ne, ale nemám jinou možnost. Jestli nechci, aby byla paní Ganskyová nucená vytáhnout brokovnici, tak ho prostě budu muset vzít s sebou.“ Moje sousedka, hodně stará a hodně protivná, nikoli však padlá na hlavu, často vyhrožovala, že ze sklepa vytáhne brokovnici svého zesnulého manžela.

Podezřívala jsem ji, že jen blafuje, a nejspíš ji naše drobné výměny názorů dokonce bavily, koneckonců trávila ve svém velkém domě celé dny sama, ale v případě Rosse jsem nemohla ani trochu riskovat. I kdyby brokovnice paní Ganskyové zůstala ve sklepě, ječící alpaka na zahradě by přitáhla pozornost sama o sobě. Nebo by to možná dokonce skončilo policejním zásahem.

„Takže ho fakt vezmeš s sebou?“ zeptala se Nina. „Jako dodávku máš dost velkou, ale vaši...“

„Budou to muset zvládnout. Dneska jsem si ho přivezla, Nino, nemůžu ho tady nechat.“ Samotného. Jako by alpaka tušila, že o ní mluvíme, naklonila hlavu a vydala další uširvoucí skřek.

Miluju zvířata. Miluju zvířata. Miluju zvířata.

Tuhle mantru jsem si opakovala posledních čtyřicet minut, během nichž jsem se snažila Rosse vlákat zpátky do dodávky. On řval, já řvala a vzájemně jsme na sebe vrhali nejeden zmatený pohled, ale teď jsem to konečně dokázala. Když se mi podařilo naložit alpaku i psa dovnitř, zpocená jsem sebou plácla na sedadlo řidiče. Vložila jsem klíček do zapalování a ještě jednou se otočila dozadu.

„Připraveni na cestu, chlapci?“

Mango začal vzrušeně štěkat. A Ross? Ten si chvíli předtím začal pro sebe cosi broukat a mírně přitom vrtěl hlavou. Chvíli mě to znepokojovalo, ale pak jsem si vygooglila, co jeho projevy znamenají, a zjistila, že *humming*, takzvané mručení, je zvuk, který alpaky vydávají úplně nejčastěji.

Alpaky mručí, pokud jsou zvědavé, spokojené, znepokojené, znuděné, vystrašené, rozrušené nebo opatrné. Takhle to minimálně psali na online fóru o alpakách.

Tak jsem jeho podivné zvuky ignorovala a byla jsem prostě ráda, že konečně přestal řvát.

Podívala jsem se do zpětného zrcátka a zařadila zpátečku. Nemělo smysl se tomu dál vyhýbat. Bylo mi jasné, že než se vydám hledat Petera, budu si muset promluvit s rodiči a Cruellou de Vil alias Fionou. Což znamenalo, že musím jet do *Archerville*. Tak jsme s Peterem pojmenovali sídlo našich rodičů, když jsme byli ještě malí. *Archerville*. Nějak se to za ta léta vžilo.

Motor zařval a já sundala nohu z brzdy, když vtom... někdo hlasitě zaklepal na zadní sklo.

„Stůj!“

Polekaně jsem se podívala do zpětného zrcátka.

Matt?

Otočila jsem se. Skutečně na příjezdové cestě za mojí dodávkou stál Matthew Brady.

„Matte?“

„Sakra, Chess, vypni tu bestii!“

Mango začal hlasitě štěkat a Ross se v čiré hrůze tiskl blíž a blíž k okýnku. Zrovna když se mi je oba podařilo jakž takž uklidnit. Co tady dělá Matt?

S hlasitým povzdechem jsem vypnula motor a vystoupila.

„Co chceš, Matthewe?“

Stál na příjezdové cestě v pomačkaném značkovém obleku, z očí mu šlehaly divoké blesky a nepřátelsky na mě civěl.

„Jedu s tebou.“

„Nemáš ani ponětí, kam jedu!“

„Archerville,“ odpověděl. Pod jeho vědoucím pohledem jsem mírně ucukla.

Věděl moc dobře, jak napjatý vztah mezi mnou a mými rodiči panuje. Koneckonců, já nebyla Peter. Nikdo nebyl jako Peter.

„Co tě přimělo tak najednou změnit názor?“

„Přemýšlel jsem o tom, co jsi říkala. Měl jsem těžký týden a k přemýšlení jsem se sotva dostal, Chess, ale jo, taky mi přijde divný, že takhle najednou zmizel.“

Kývl směrem k dodávce. „Teď jsem ale přemýšlel a chci Petera najít, stejně jako ty. Jsem koneckonců jeho svědek, takže jedu s tebou.“

Otráveně jsem se otočila. „Ani hovno.“

Už jsem se chystala naskočit zpátky do dodávky, ale pak mě překvapil slovy: „Možná tuším, kam se chtěl vydat.“

Dveře u řidiče jsem zase okamžitě zabouchla. „Děláš si ze mě prdel, Brady? Tvrdil jsi, že nevíš, kde je!“

„Taky že nevím. Řekl jsem tuším,“ dodal rychle, když jsem směřem k němu udělala výhružný krok vpřed. „Před několika dny jsem zaslechl jeden jeho telefonát. Nevím, s kým mluvil, ale pořád říkal něco o Maine a nějakým městečku až u kanadských hranic. Myslel jsem si, že jde o nějaký případ, a víc jsem to neřešil.“

„A to ti mám teď prostě jen tak věřit?“ Zkřížila jsem ruce na prsou. „Proč bych měla?“

„Měl jsem ti to říct už předtím...“

„To jsi tedy měl.“

Matt mou rýpavou poznámku ignoroval jako profesionál, kterým byl, a nevzrušeně pokračoval.

„Překvapila jsi mě, Chess. Neviděli jsme se skoro rok a ty najednou zavoláš a pak se zničehonic objevíš v kanceláři... Doteď jsem Peterovu nepřítomnost nebral úplně vážně. Na ten telefonát jsem si vzpomněl až potom.“ Pokřičoval se přímo nad srdcem. „Čestný skautský.“

„Tys nebyl ve skautu, Matte.“

„Jejich motto jsem si ale hluboce internalizoval.“

Neměla jsem se ptát. Věděla jsem, že se na to nemám ptát, ale stejně jsem se zeptala.

„A to je?“

Mattovy zelené oči se pobaveně zaleskly. „Vždy připraven.“

Krucí! Rozesmátá jsem se odvrátila a odevzdaně spustila ruce. Chyběl mi. I když jsme se neustále hádali a choval se vážně jako osina v zadku, s nikým jiným jsem se nedokázala pustit do takové slovní bitvy jako s Matthewem Bradym. Tenhle člověk měl zkrátka vždycky co říct a vesele mi odporoval. Což si drtivá většina lidí v mém okolí netroufla. Devadesáti procentům světové populace můj vzhled naháněl hrůzu, Mattovi ne.

„Nejsem sama.“

Matt upřel na Shermana zvědavý pohled. Tázavě si prohlížel mou dodávku a nadzvedl přitom obočí.

„Slyším tvýho psa.“

„Toho nemyslím.“

„Tak koho myslíš?“

„Rosse,“ vysvětlila jsem.

Mattovy oči se zúžily do dvou štěrbin. „Kdo je Ross?“

„Ross je alpaka.“

Matt zmateně zamrkal. Chvilí mezi námi panovalo ticho. Vyčkávala jsem a on zamrkal znovu.

„Alpaka?“

Přikývla jsem.

„Myslíš ty velký plivající stvoření z Jižní Ameriky?“

„To jsou lamy,“ opravila jsem ho suše. „Alpaky jsou menší.“

Tím pliváním jsem si nebyla úplně jistá. V tuhle chvíli bych od Rosse čekala cokoli.

„Co sakra v tvý dodávce dělá alpaka?“

Zněl skutečně šokovaně.

„Zrovna dneska jsem ho vyzvedla. Bylo to zvíře v cirkusu. V malém kočovném cirkusu. O nevhodných způsobech jejich zacházení mě informoval... anonym.“

Matt si mě pozorně prohlížel. „Volala ti Nina, že jo?“

Do háje. Znal mě až příliš dobře. I když jsme se už nějakou dobu neviděli.

„Ok, fajn, řekla mi o tom Nina.“

„Takže jsi ho koupila a zachránila?“

„Jo.“ Znovu se mi stáhl žaludek, když jsem si vybavila, jak mizerný a smutný život ty dvě alpaky doposud vedly.

„Měl jsi ta zvířata vidět přímo tam, Matte. Bylo to strašný. Nikdo se o ně nestaral a děti na nich jezdily prakticky celý den!